

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE

A R R E S T

**nr. 112.698 van 20 november 2002
in de zaak A. 95.383/VII-22.797**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 advocaat K. HINNEKENS,
 kantoor houdende te 8500 KORTRIJK,
 Louis Pasteurlaan 24

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de minister van Binnenlandse Zaken.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Russische nationaliteit, op 8 september 2000 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 augustus 2000 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 6 juli 1999 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gelet op de beschikking van 24 oktober 2000 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op het administratief dossier;

Gezien de memories van antwoord en wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 23 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gelet op de kennisgeving van dit verslag aan de partijen en gelet op het verzoek tot voortzetting van de verzoekende partij teneinde te worden gehoord;

Gelet op de beschikking van 23 september 2002 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 oktober 2002;

Gehoord het verslag van staatsraad E. BREWAEYS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die, loco advocaat K. HINNEKENS, verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur E. VISSERS, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van advocaat G. COOLSAET, die, loco advocaat E. MATTERNE, verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij kwam België binnen op 6 februari 1999 en verklaarde zich op 1 maart 1999 vluchteling.

1.2. Op 6 juli 1999 nam de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 16 augustus 2000 bevestigde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing letterlijk als volgt:

"Betrokkene werd verhoord op 13 oktober 1999 en op 13 juni 2000 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Russische taal machtig is, en in aanwezigheid van zijn advocaat, Mr. Van Eyck.

Betrokkene, een staatsburger van de Russische Federatie (republiek Noord-Ossetië), zou in haar land problemen hebben ondervonden als gevolg van de spanningen tussen etnische groepen in de Kaukasus. Concreet zou betrokkenes woning in 1992 tijdens een kortstondig gewapend conflict tussen Osseten en Ingoeseten zijn verwoest, waarna betrokkene het statuut van "vluchteling" binnen de Noord-Ossetische republiek zou hebben verkregen. Betrokkene zou daarna in Vladikavkaz (als etnisch Ossetische) hebben samengewoond met een man van een Ingoesetische afkomst, maar zou (net als andere gemengde koppels) als gevolg van de etnische spanningen in de Kaukasus nooit echt rustig en zonder zorgen hebben kunnen leven: zij zou herhaaldelijk zijn beledigd en verbaal bedreigd. In 1998 zou betrokkenes partner zijn vertrokken zonder zijn bestemming of nieuwe verblijfplaats aan betrokkene mee te delen, waarna betrokkene eerst nog enkele maanden in Vladikavkaz zou zijn gebleven maar daarna naar Moskou zou zijn verhuisd. Om in Moskou te kunnen wonen en werken zou echter een verblijfsvergunning zijn vereist, wat in deze stad voor iemand van Kaukasische origine praktisch niet verkrijgbaar zou zijn. Bij gebrek aan verblijfsvergunning zou betrokkene daarom eind 1998 naar Vladikavkaz zijn teruggekeerd. In Vladikavkaz zou er voor betrokkene echter geen werk zijn geweest, zodat betrokkene -ook gezien de oorlogsdreiging in de regio- zou hebben beslist het land te verlaten. Op 3 februari zou

zij vanuit Vladikavkaz terug naar Moskou zijn gereisd, om drie dagen later -per vliegtuig- naar België te reizen. Op 1 maart vroeg zij het statuut van vluchteling aan. Zij is in het bezit van haar geboorteakte, een bewijs dat ze vrijgezel is en een getuigschrift van de Federale Migratiedienst van Rusland, waarin gecertificeerd wordt dat betrokkene op 10 maart 1993 als vluchteling binnen de Noord-Ossetische republiek werd erkend.

Er dient worden vastgesteld dat betrokkene onvoldoende zwaarwichtige elementen aanbrengt om een systematische en persoonsgerichte vervolging, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, te kunnen vaststellen. Betrokkenes woning werd weliswaar in 1992 tijdens een gewapend conflict tussen etnische groepen (zijn) verwoest, maar betrokkenes leven of vrijheid kwamen sinds 1992 niet meer in gevaar, ondanks de latere beledigingen en verbale dreigementen omwille van de afkomst van haar partner. Dit blijkt ook duidelijk uit betrokkenes verklaringen (dd. 13 oktober 1999) bij het Commissariaat-generaal, waarin betrokkene letterlijk ontkent dat haar leven in gevaar kwam (verhoorverslag p. 4), ontkent werkelijk vrees te koesteren (verhoorverslag p. 7), en bevestigt dat haar afkomst -als etnisch Ossetische in Noord-Ossetië- haar geen problemen heeft veroorzaakt (verhoorverslag p. 6).

Bijgevolg kan zelfs uit de verdwijning of het vertrek van betrokkenes partner geen vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie worden afgeleid: betrokkenes relaas van deze gebeurtenis bevat immers geen concrete aanwijzingen dat deze met enige vorm van vervolging verband zou houden. Bovendien bleef betrokkene na de verdwijning gedurende meerdere maanden gewoon in Vladikavkaz zonder noemenswaardige problemen te ondervinden, en keerde zij na haar verblijf in Moskou nog naar Vladikavkaz terug, hetgeen ook het ontbreken van vrees voor systematische en persoonsgerichte vervolging aantoont. Betrokkene maakte wel nog melding van administratieve moeilijkheden om zich (in) officieel in Moskou te vestigen en drukte ook nog haar bezorgdheid uit voor de algemene situatie van onveiligheid in de Noord-Ossetische Republiek (waar er recentelijk terroristische aanslagen zouden hebben plaats gevonden), maar brengt ook hierbij geen bijzondere elementen aan die op een persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zouden kunnen wijzen.

Tenslotte moet worden opgemerkt dat betrokkene na de vernieling van haar woning in 1992 door de Federale Migratiedienst van Rusland werd erkend (en in beperkte mate financieel gesteund) als vluchteling uit de Noord-Ossetische republiek, zodat (niet) kan (niet) worden gesteld dat betrokkene voor bescherming geen beroep kan doen op de autoriteiten in haar land.

De documenten die betrokkene aanbrengt (geboorteakte, een bewijs van vrijgezel, getuigschrift van de Federale Migratiedienst van Rusland) doen geen afbreuk aan deze vaststellingen, zodat in hoofde van betrokkene geen vermoeden van gegronde vrees voor vervolging, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, kan worden vastgesteld.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene kennelijk ongegrond is, omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door haar het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigeringsbesluiten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 6 juli 1999.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren."

Dit is de bestreden beslissing;

- 2.1. Overwegende dat de verzoekende partij in het verzoekschrift stelt dat "zij opteert voor een kamer met drie Raadsheren"; dat zij nochtans zonder enig voorbehoud te formuleren is verschenen voor een kamer samengesteld uit één staatsraad overeenkomstig

artikel 90, § 1, tweede lid, 1/ van de gecoördineerde wetten op de Raad van State; dat zij bijgevolg geacht wordt afstand te doen van haar verzoek;

2.2. Overwegende dat de tweede verwerende partij meent een aantal excepties te moeten invoeren; dat deze excepties doorgaans door een vaste rechtspraak van de Raad van State worden verworpen; dat zij niet onmiddellijk ernstig en overtuigend zijn; dat een voorafgaand onderzoek ervan alleen maar een behoorlijke rechtspleging binnen een redelijke termijn in gevaar zou brengen; dat, nu de Raad van State -zoals hierna zal blijken- het beroep verworpt, de gemotiveerde beoordeling van deze excepties overbodig is; dat zij in haar brief van 3 oktober 2001 verklaard heeft afstand te doen van de “exceptie” dat huidig annulatieberoep te haren opzichte niet ontvankelijk zou zijn;

3.1. Overwegende dat de verzoekende partij in een eerste middel de schending invoert van artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet); dat zij stelt dat een tolk Russisch-Frans werd aangewend bij het verhoor voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, daar waar het behoorde een tolk Russisch-Nederlands aan te wenden, nu het een Nederlandstalige procedure betreft; dat zij in dit opzicht eveneens stelt dat “zo men per impossibile artikel 51/4 van de vreemdelingenwet zo zou interpreteren dat dit artikel niet zou inhouden dat het verhoor niet dient vertaald te worden door een vertaler in de taal van de onderzoeker, dit een schending van het gelijkheidsbeginsel uitmaakt en er dienaangaande een prejudiciële vraag aan het Arbitragehof dient gesteld te worden, te meer de kwestie de openbare orde raakt”;

Overwegende dat uit de gegevens van het dossier niet blijkt dat de tolk, naast het Russisch, enkel de Franse taal machtig was, noch dat door de tussenkomst van die tolk de asielprocedure in een andere taal dan het Nederlands werd gevoerd, noch dat de ondervragende ambtenaar niet zou hebben verstaan wat de verzoekende partij heeft verklaard; dat de verzoekende partij wel beweert, maar niet bewijst dat de tolk tijdens het verhoor haar verklaringen van het Russisch naar het Frans heeft vertaald; dat de verhoorverslagen in het Nederlands zijn opgesteld; dat de verzoekende partij noch beweert, noch aantoont dat de ondervragende ambtenaar haar verklaringen niet of verkeerd zou hebben begrepen; dat, nu de beweerd schending van het gelijkheidsbeginsel te dezen niet voortvloeit uit een wettelijke bepaling noch uit een interpretatie daarvan, er geen aanleiding bestaat om een prejudiciële vraag te stellen aan het Arbitragehof, nu de vraag geen betrekking heeft op een rechtsregel op grond van dewelke het geschil moet worden opgelost; dat het eerste middel ongegrond is;

3.2. Overwegende dat de verzoekende partij in een tweede middel de schending invoert van de artikelen 39, § 1, 17, § 1, 57 en 58 van de “taalwet”; dat de

verzoekende partij het waarschijnlijk heeft over de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966 op het gebruik van de talen in bestuurszaken;

Overwegende dat het taalgebruik in het kader van een asielprocedure wordt geregeld door artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet en niet door de voornoemde gecoördineerde wetten; dat het middel niet gegrond is;

3.3. Overwegende dat in een derde middel wordt ingeroepen dat artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet de artikelen 10 en 11 van de Grondwet zou schenden; dat de verzoekende partij (opnieuw) een prejudiciële vraag aan het Arbitragehof wenst uit te lokken; dat zij in wezen stelt dat de “ene asielzoeker een professionele vertaling krijgt die gaat van diens moedertaal naar de moedertaal van diegenen (sic) die zijn zaak onderzoekt. Dat de andere asielzoeker het dient te doen met een vertaling die niet rechtstreeks gebeurt in de taal van de onderzoeker”;

Overwegende dat deze kwestie reeds werd behandeld bij de bespreking van het eerste middel; dat er geen aanleiding is tot het stellen van een prejudiciële vraag;

3.4. Overwegende dat om dezelfde reden in een vierde middel wordt gesteld dat de artikelen 39, § 1, 17, § 1, 57 en 58 van de “taalwet” de artikelen 10 en 11 van de Grondwet zouden schenden;

Overwegende dat reeds bij de bespreking van het tweede middel werd gezegd dat de geciteerd wettelijke bepalingen te dezen niet van toepassing zijn; dat er geen aanleiding is tot het stellen van een prejudiciële vraag;

3.5. Overwegende dat in een vijfde middel “de schending van het motiveringsvereiste” wordt ingeroepen; dat de verzoekende partij een reeks verdrags-, grondwets- en wetbepalingen aanhaalt die het hebben over de motivering; dat zij eens te meer de kwestie van de tolk ten berde brengt; dat zij herhaalt dat de “ene asielzoeker een professionele vertaling krijgt die gaat van diens moedertaal naar de moedertaal van diegenen (sic) die zijn zaak onderzoekt. Dat de andere asielzoeker het dient te doen met een vertaling die niet rechtstreeks gebeurt in de taal van de onderzoeker”;

Overwegende dat reeds hierboven werd aangetoond dat dit middel feitelijke grondslag mist;

3.6. Overwegende dat de verzoekende partij in het zesde middel opnieuw beweert dat “het motiveringsvereiste “ zou geschonden zijn; dat zij eens te meer een reeks verdrags-, grondwets- en wetbepalingen aanhaalt die het hebben over de motivering; dat zij thans inroept dat de bestreden beslissing niet aangeeft door wie zij werd genomen;

Overwegende dat de bestreden beslissing werd ondertekend door X. DE BEYS, adjunct-commissaris; dat artikel 63/3 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat beslissingen als de voorliggende ook kunnen worden genomen door de adjunct-commissaris; dat het middel niet gegrond is;

3.7. Overwegende dat de verzoekende partij uit dezelfde door haar ingeroepen omstandigheid afleidt dat ook artikel 63/3 van de Vreemdelingenwet geschonden werd;

Overwegende dat hierboven reeds werd aangetoond dat het middel niet gegrond is;

3.8. Overwegende dat de verzoekende partij voortgaat op de door haar ingeslagen weg en in een achtste middel voorhoudt dat er een schending is van “het substantiële vormvoorschrift dat oplegt te vermelden wie de beslissing genomen heeft”;

Overwegende dat hierboven reeds werd aangetoond dat ook dit middel niet gegrond is;

3.9. Overwegende dat in een negende middel de schending wordt aangevoerd van artikel 63/3 van de Vreemdelingenwet omdat de beslissing niet werd genomen binnen de door deze wetsbepaling gestelde termijn van 30 dagen; dat de verzoekende partij letterlijk beweert: “dat voormeld artikel een dwingende termijn ingevoerd heeft en geen termijn invoert”; dat zij voorts, zonder meer, verwijst naar een arrest nr. 73.717 van 18 mei 1998;

Overwegende dat artikel 63/3 van de Vreemdelingenwet wel gewag maakt van een termijn van 30 werkdagen om tot een beslissing te komen in het dringend beroep bij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, doch dat hieraan geen sanctie verbonden is; dat de genoemde termijn bijgevolg als een termijn van orde is te beschouwen; dat men zich trouwens de vraag kan stellen welk belang de verzoekende partij in casu heeft bij het inroepen van een eventuele schending van deze bepaling, aangezien zij, zolang er geen uitspraak is gedaan over haar dringend beroep, gerechtigd is op het grondgebied te verblijven;

4. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat derhalve het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op twintig november tweeduizend en twee, door

de H.	E. BREWAEYS,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
Mevr.	C. PETERS,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. PETERS.

E. BREWAEYS.